

Mrkve a Zelí

napsal Petr Mička

ilustrace Johanka Černá

Mrkve a Zelí

Arteterapie

Speciální základní škola a Praktická škola Ústí nad Labem,
Pod Parkem 2877, příspěvková organizace

1. prosince 2021

Mgr. Petr Mička

Mgr. Kateřina Svitálská

Marie Vacová

Kousek za městem bylo pole. Na jaře hnědé, přes léto zelené a na podzim se na něm kulatily hlávky **zelí**.

Hned vedle zeleného **zelného** pole bylo zelené pole **mrkvové**. Chtělo by se říct zeleno oranžové, ale to byste museli být krtek, protože **mrkvové** pole je oranžové jen pod zemí, ale protože tam je úplná tma, stejně tu barvu nikdo nevidí – bez světla totiž barvy nejsou. Ony vlastně barvy jsou světlo, abych to řekl správně.

Ale krtkovi je to beztak úplně jedno, protože je slepý jak myš. A tedy nevím, proč se to takhle říká, když myš úplně normálně vidí, kdežto krtek vůbec.

Pole zelí, pole mrkví.

Kousek za městem bylo pole. Hlávky **zelí** se na něm na podzim spokojeně povalovaly a čekaly, až si je někdo sklídí, aby je mohl třeba nakrouhat a naložit – to jak v lázni potom, taková krása! a zelí vůbec nevadilo, že je na kousky, hlavně když je pohromadě ve sklenici, anebo nakrájet a jen tak se nechat schroupat, nebo nakrájet a jen lehce opražit – to je pak panečku jako na pláži!

Hlávky **zelí** se na poli kulatily a povalovaly a když byl hezký podzim, tak se zkoušely natáčet ke slunci a říkaly si teda paní, já bych se potřebovala opálit tady dole, tam mi to stíní, jsem tam nějaká bledá.

A **mrkve** dole v hlíně na vedlejším poli to všechno slyšely a říkali si ježiš to **zelí** je pitomý jak Alík.

Ale jedna hlávka, taková trochu šiřatá a pobledlá, to taky poslouchala a říkala si sama pro sebe, teda ty ségry jsou fakt praštěný, já se nechci nechat nakrájet, natožpak naložit, opražít nebo schroustat, nebo v nejhorším se nechat někde zapomenout a po zimě v příkopě vypadat jak uhnílá hlava polního strašáka.

A pořád přemýšlela, jak to udělat, aby z pole mohla zmizet. Nožičky nemám, to je jasný. Hlavu mám sice chytrou, ale šiřatou a sama se kutálet vydržím tak dvě tři otočky a poblinkám se. A kdo ví, jestli bych udržela směr.

Nazdar, já jsem **mrkev**.

Dobrý den, já jsem **zelí**.

A jak tak mudrovala a přemýšlela, aniž by si to uvědomila, začala ty svoje myšlenky a dumání říkat nahlas. A najednou vykvikla jak uskrípnutý ocásek. Před ní ze země vyjelo něco hubeného oranžového a chvíli se to vrtělo a střepávalo ze sebe hlínu.

Nazdar, já jsem **mrkev**, řeklo pak to stvoření.

Dobrý den, já jsem **zelí**, řeklo **zelí**.

No jasně, ty si zelí, to je celý, řeklo stvoření, které se představilo jako **mrkev** a prohlíželo si lístky orvané z té podzemní cesty.

Sem to k tobě vzala krtčíma chodbama, řeklo to pak.

Aha, řeklo **zelí**.

No, sem tě poslouchala a taky se mi nechce nechat se nastroumat nebo nakrájet na kolečka nebo kostičky.

Aha, řeklo **zelí**.

No ty seš teda kecka, řeklo zase stvoření, které se představilo jako **mrkev**. Tady pořád meleš, jak se nechceš nechat nakrájet a pak říkáš jen aha.

Aha, řeklo **zelí**, ale rychle pokračovalo, no a ty víš jak na to, pane **mrkev**?

Pane **mrkev**, hahaha, zasmála se ta oranžová hubendíra. Já jsem holka a co jsi ty?

Nechce nechat se nastrohat nebo nakrájet na kolečka nebo kostičky.

No já nevím, já jsem **zelí**, to **zelí**, prostě to **zelí**.

Tak hele ty prostě to **zelí**, já mám plán, jak se odtud dostat, jo?
Chceš?

No jasně, že chci, přeji si to moc, řeklo **zelí**.

Ty mluvíš jako kniha, řekla **mrkev**.

Kniha? čubrnělo na ni zelí, co to je?

Aha, řekla teď pro změnu **mrkev** a podívala se na **zelí**, já zapomněla, promiň. Vyprávěl mi to totiž jeden králík, vyměnila jsem babičku, co loni nesklidili a už byla celá svařtělá a vyschlá, za pár vyprávění...

Tys nechala králíka sežrat babičku!? vyděšeně vydechlo **zelí**.
No, už ji to tady stejně nebavilo a kdo ví, možná by na podzim skončila na kompostu a to nechceš, věř mi.

Takže tenhle králík, co zdrhnul od jedněch lidí, povídala **mrkev** a nevšímalá si, že **zelí** kouká jak vyoraná myš, tenhle králík mi vyprávěl, že si ho děti ochočily a byl s nima v bytě a pokoji a posteli a tak, ale když vyrostl, jednou večer slyšel, jak se rodiče těch dětí domlouvají, že Lojza – oni ho ty děti totiž tak pojmenovali, Lojza – že Lojza moc vyrostl a ty bobky jsou všude a už fakt smrdí jako králík, takže ho zabijou a upečou na neděli, kdy má přijet teta a dětem řeknou, že Lojza už byl veliký a chtěl do světa a tak ho pustili. Lojzovi bylo jasný, že to

Tys nechala králíka sežrat babičku!?

je sice dobrej plán, ale jen pro ty rodiče a tetu. Děti budou brečet a Lojza bude pečenej. Takže pozdě v noci podrbal spící děti, otiskl počůranou packu na polštáře jako podpis a vzal nohy na ramena.

Ale jak to souvisí s tou... knihou? upomínalo se **zelí**?

Jo, aha, kniha, řekla **mrkev**. No, kniha, to je taková věc, kam se na papír napíše...

papír? napíše? vykulilo se **zelí**?

– no, napíše... víš co, úplně jednoduše – lepší bude, zapomeň na knihu, vysvětlím ti, co je televize.

Televize?! a **zelí** se málem překulilo.

Bylo chytré, ale tohle bylo moc cizích slov.

Představ si, řekla pomalu **mrkev**, jak se snažila nepoužít žádné neznámé slovo, že na tohle všechno kolem tebe by ses dívalo jako zdálky nebo i zblízka a mohlo to vidět znova...

Aha! řeklo překvapeně **zelí**, ty myslíš něco jako film!

Ty víš, co je film? To vám tady z traktoru promítají romantické filmy nebo kurzy vaření **Zelí** zdravě a chutně?

Ne, řeklo **zelí** a ani se neurazilo, ale zasmálo se, ne, to ne, ale v létě tady bylo na kraji louky letní kino a já jsem sice ještě bylo malé **zelíčko**, ale vidělo jsem až tam.

Fíha! hvízdla **mrkev**. No, skromně řeklo **zelí**, co je film, to vím.

Oukej, řekla **mrkev**. Tak mně králík vyprávěl, že strašně rád koukal na kreslený filmy, nejradši na ty, kde si nějaký zvířata dělaly naschvály, různě spolu bojovaly... oni to byly nějaký starý filmy, dneska už se to točí jinak. No ale, jeden díl měl nejradši a ten byl o tom, jak myši do dýně napíchali kukuřice a tu dýni pak napatlali řepným sirupem, takže to byla ježatá černá koule a říkali tomu mina nebo volali „to je bomba!“ a pak to šupem poslali kocourovi do pelechu a ten úplně vyděšeně utekl, a přitom to byla jen dýně a kukuřice... chápeš?

Chápu, řeklo **zelí**, ale bylo vidět, že nechápe.

Jasně, řekla **mrkev**. No, kdyby lidi tady našli na poli minu, tak jí určitě nebudou sekát nebo krouhat.

V kresleném filmu myši do dýně napíchali kukuřice a tu dýni pak napatlali řepným sirupem, takže to byla ježatá černá koule a říkali tomu mina nebo volali „to je bomba!“

Aha, řeklo **zelí**, ale pořád nechápalo. No, ty seš kulatý jako dýně a my **mrkve** jsme tvarem podobný kukuřici...

Aha! **zelímu** se rozsvítilo, až se zelenkavě zalesklo. Uděláme z nás minu a lidi nás minou!

No, minou, ale spíš opatrně odvezou někam pryč, řekla **mrkev**. Uděláme si výlet! Jupí a hurá! A šly na to.

Mrkev a její kámošky s rozběhem naskákaly a zapíchaly se do **zelí** – to vždycky jen trochu kviklo a ani ne za půl hodinky kus od kraje pole ležela ježatá zelená trochu šiřatá koule, ze které trčely oranžové ostny.

Ježatá zelená trochu šiřatá koule, ze které trčely oranřové ostny.

Nojo, holky, řeklo **zelí**, ale co teď? Jsme zeleno oranžový, tak asi bomba mina nevypadá.

My víme, řekly **mrkve**, koukej. A začaly se strkat, až se ta koule šiška rozkutálela a jak se valila po poli, obalovala ji černá úrodná hlína a najedou na kraji pole ležela už nebezpečně vyhlížející ostnatá koule.

To je bomba! řekly si **mrkve** a **zelí** a čekaly na ráno – a jak čekaly, tak usnuly.

Brzy ráno je probudil podivný povyk. Svítalo, ptáci jen pomalu začínali pokřikovat, ale nad tím vším se vznášely vzrušené hlasy traktoristů, co vyrazili přeorat vedlejší pole.

A najedou na kraji pole ležela už nebezpečně vyhlížející ostnatá koule.

Kdo to udělal?! Děti ne, večer to tady nebylo. Chuligáni taky ne, ty by spíš něco rozbili. Asi nějaký ty dnešní umělci, řekl nejtlustší chlapík, který nepřijel traktorem, ale náklad'ákem.

Já byl nedávno se starou v Praze, ona chtěla, jakože na kultůru, to byste nevěřili, čemu se dneska říká umění. A hlavně, za kolik se to prodává!

Dyk tohle shnije, řekl jeden traktorista a zelí i mrkve se otrásly. Neshnije, oni to nějak tento, zakonzertujou, teda, zakonzervujou a to pak vydrží věky... No ale stejně, to mi řekni, kdo tohle koupí. Na salát to nejni... a já stejně radši maso.

Dyk tohle shnije, řekl jeden traktorista a **zelí** i **mrkve** se otrásly.

Ale to už to **mrkve** a **zelí** nevydržely a podívaly se na sebe. Cože? V ranním mlžném světle bledě zářila zelená hlávka a z ní svítivě trčely oranžové **mrkve**. Co to je? Kde je ta černá hlína?! A pak to uviděly. Kaluž. Louže. Čůrky vody podél cesty. V noci pršelo, což **mrkve** a **zelí**, utahané děláním té bomby miny zaspaly. A mžení a déšť a liják černou hlínu ze **zelí** a **mrkví** smyly. Celé maskování k ničemu! Skončí v kompostu, protože tohle nikdo nedá ani králíkům.

Pocem, řekl jeden z chlapíků a sehnul se k hlávce a **mrkvím**, já to hodím do krmelce. A **zelí** se roztřáslo leknutím, až z něj

málem **mrkve** vylítaly. A jak **zelí**, tak **mrkvím**, bylo smutno z toho konce.

Ale pak se jejich pocity rychle změnily. Hele, chlapi, mně to přijde dobrý, nesměle řekl hubený chlapík, který se protáhl od posledního otlučeného traktoru. Vezmu to holce na zahradu, ona s tím něco udělá, aby to vydrželo. A třeba se to taky podívá do světa, holka po víkendu jede na tu její uměleckou školu do Prahy, dodal a s mírným úsměvem se podíval na toho tlustého řidiče náklad'áku.

A **zelí** a **mrkve** se pyšně nafoukly, až se na ně ten sympatický chlapík podezřívavě zadíval, tak zase raději rychle splaskly.

Pojedeme do Prahy! Do Prahy! Tam se dá potkat zelenina ze světa! A zelí a mrkve se těšily na výlet a říkaly si, kdyby to tak viděly holky na poli. Ale mrkve byly pod zemí a hlávky zelí se jen líně povalovaly.

Inu, ne každý má takovou tu divokou chuť, kterou neudělá žádné koření na světě – totiž chuť dobrodružství.

Pojedeme do Prahy! Do Prahy! Tam se dá potkat zelenina ze světa!

Mrkve a Zelí

Arteterapie

Speciální základní škola a Praktická škola Ústí nad Labem,
Pod Parkem 2877, příspěvková organizace

1. prosince 2021

Mgr. Petr Mička

Mgr. Kateřina Svitálská

Marie Vacová

společná fotka